

ХАЙ ЖИВЕ І КВІТНЕ КРАЇНА РАД!

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Середа, 7 листопада 1984 року

№ 134 (3485).

Ціна 2 коп.

ЖОВТЕНЬ — У СЕРЦЯХ І ДІЛАХ МІЛЬЙОНІВ

Живе й торжествує в нашій країні — країні перемігшого соціалізму справа Великого Жовтня. 67-у річницю встановлення Радянської влади в Україні, як і весь наш народ, зустрічають в обстановці величезного політичного і трудового піднесення. Світле свято народження Країни Рад за традицією стало оглядом комуністичного творення. Самовіддана праця по успішному виконанню

рішень XXVI з'їзду КПРС, наступних Пленумів ЦК, завдань 1984 року і п'ятирічки в цілому — найкраще свідчення гарячого прагнення радянських людей, тісно згуртованих навколо Комуністичної партії, віддати її накреслення в життя.

5 листопада в Києві відбулись урочисті збори представників трудящих міст і воїнів Київського гарнізону, присвячені 67-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

У святково прикрашений зал Палацу культури «Україна» прийшли трудівники підприємств і будов — переможці переджовтневого змагання, ветерани партії, війни і праці, дітяки науки і культури, молодь, воїни Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, представники Київщини. Тут же почесні гості — учасники визволення України від німецько-фашистських загарбників, герої битви за Дніпро і Київ. У глибині сцени на фоні червоного полотна — барельєф В. І. Леніна. Лавровою гілкою повіта цифра «67». Біля бойових прапорів — почесна варта різних родів військ.

Оплесками зустріли учасники зборів членів і кандидатів у члени Політбюро ЦК Компартії України товаришів В. В. Щербинського, О. Ф. Ватченка, Ю. Н. Єльченка, Є. В. Качаловського, Б. В. Качуру, О. П. Лашка, І. О. Мозгового, В. О. Сологуба, О. А. Титаренка, О. С. Калто, Ю. П. Коломійця, В. Д. Крючкова, С. Н. Муху, Я. П. Погребняка. Разом з ними члени Президії Верховної Ради і Ради Міністрів УРСР, члени бюро Київських міськкому і обкому

партії, виконкомів міської і обласної Рад народних депутатів, знатні люди столиці республіки, представники Збройних Сил СРСР.

Урочисті збори відкрив голова виконкому Київської міської Ради народних депутатів В. А. Згурський.

Велично звучать мелодії Державних гімнів СРСР і УРСР.

З піднесенням учасники зборів обрали почесну президію у складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР товаришем К. У. Черненко.

Слово для доповіді про 67-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції надається членові Політбюро, другому секретареві ЦК Компартії України О. А. Титаренку. Шістьдесят сім років, відзначив доповідач, відділяють нас від тих пам'ятних жовтневих днів, коли в результаті переможної пролетарської революції в Росії народилась перша в світі соціалістична держава робітників і селян. Робітничий клас у союзі з трудящими масами, під керівництвом партії комуністів позавив буржуазно-поміщицький лад, переміг контрреволюцію, ліквідував усі види соціального і національного гноблення, відстояв завоювання Жовтня в боротьбі з ударною силою світової реакції — німецьким фашизмом. Він не тільки показав приклад успішної боротьби за торжество ідеалів соціалізму, а й дав світові зразок реально існуючого соціалістичного суспільства. У цьому, насамперед, і полягає величезна історична місія нашого народу, його видатна заслуга перед трудящими всього світу.

У доповіді підкреслювалось, що чим вище піднімалась наша країна по щаблях суспільного і соціально-економічного прогресу, тим багатшою і могутнішою вона ставала, переконливіше розкривалась велич безсмертного ленінського вчення, повніше виявлялась ідейна й організаційна сила ленінської партії комуністів.

О. А. Титаренко докладно охарактеризував успіхи, яких досягла Радянська Україна в розвитку економіки, науки і культури, спираючись на завдання у світлі рішень XXVI з'їзду КПРС, наступних Пленумів ЦК, вказівки і рекомендації товариша К. У. Черненка. Трудящі України, як і всі радянські люди, відзначив він, бачать свій патріотичний та інтернаціональний обов'язок у тому, щоб і надалі самовіддано працюючи всіма силами та оборонною могутністю Радянської країни, виявляли в умовах загострення міжнародної обстановки зусилля на збереження і організації

О. А. Титаренко докладно охарактеризував успіхи, яких досягла Радянська Україна в розвитку економіки, науки і культури, спираючись на завдання у світлі рішень XXVI з'їзду КПРС, наступних Пленумів ЦК, вказівки і рекомендації товариша К. У. Черненка. Трудящі України, як і всі радянські люди, відзначив він, бачать свій патріотичний та інтернаціональний обов'язок у тому, щоб і надалі самовіддано працюючи всіма силами та оборонною могутністю Радянської країни, виявляли в умовах загострення міжнародної обстановки зусилля на збереження і організації

Ось уже дві третини століття, сказав промовець, гордо майорить над планетою прапор Великого Жовтня — прапор миру і праці, дружби і братерства народів Радянської країни, виявляючи в умовах загострення міжнародної обстановки зусилля на збереження і організації

Вони сповнені почуття глибокого оптимізму, твердої переконаності в перемозі комуністичних ідеалів. Запоручка всіх наших успіхів і досягнень — у непорушній єдності партії і народу. Під випробуванням керівництвом Комуністичної партії ми неухильно йдемо вперед по ленинському шляху. Ідеї Леніна, прапор Жовтня, звернення радянського народу житимуть у віках.

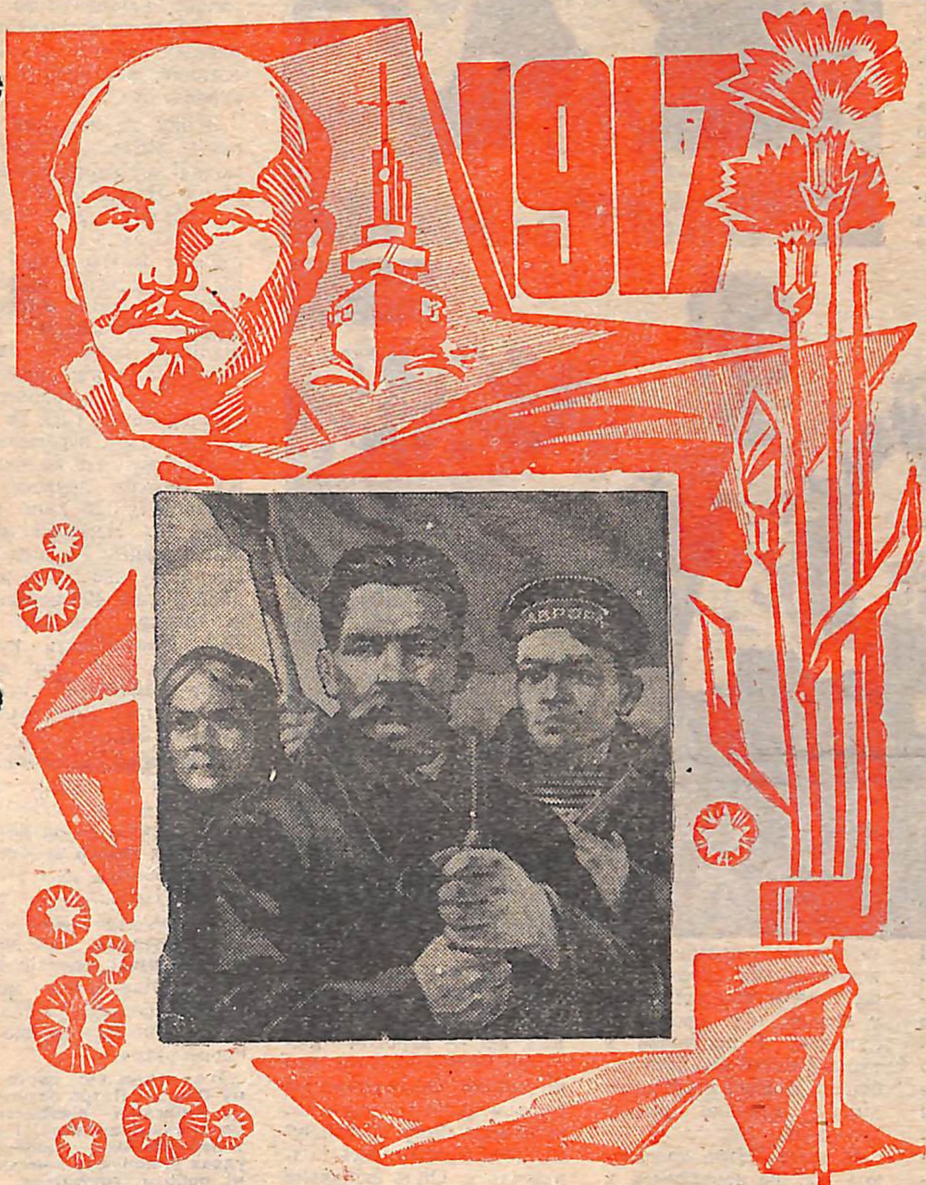
Доповідач проголосив здравиці на честь великої Радянської Батьківщини, радянського народу, народу-героя, народу-творця, великої партії Леніна — натхненника й організатора всіх наших перемог.

З великим піднесенням учасники урочистих зборів прийняли вітальний лист Центральному Комітетові КПРС, Генеральному секретареві ЦК КПРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР товаришеві К. У. Черненко.

Урочисті збори оголошують закритими. Оркестр виконує Державні гімни СРСР і УРСР.

Потім відбувся святковий концерт майстрів мистецтва і художніх колективів республіки.

(РАТАУ).

1 000 000 ТОНН ЗЕРНА КУКУРУДЗИ ПРИ ЗОБОВ'ЯЗАННІ 900 ТИСЯЧ ТОНН ЗІБРАЛИ КУКУРУДЗОВОДИ ОБЛАСТІ.

УДАРНОЮ ПРАЦЕЮ КОЛГОСПНИКІВ І РОБІТНИКІВ РАДГОСПІВ ЗАБЕЗПЕЧЕНО ВРОЖАЙ 41,3 ЦЕНТНЕРА НА КОЖНОМУ ГЕКТАРІ, А В ГАЙВОРОНСЬКОМУ, НОВАРХАНГЕЛЬСЬКОМУ, ДОБРОВЕЛИЧІВСЬКОМУ РАЙОНАХ — ПО 52—50 ЦЕНТНЕРІВ НА ГЕКТАРІ.

ВЕЛИКИЙ ВКЛАД В ЦЕЙ ТРУДОВИЙ УСПІХ ВНЕСЛИ АВТОМОБІЛІСТИ, ПРАЦІВНИКИ ХЛІБОПРИЙМАЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ, А ТАКОЖ РОБІТНИКИ ТА СЛУЖБОВЦІ МІСТ І РАЙОННИХ ЦЕНТРІВ.

ОБКОМ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ І ВИКОНКОМ ОБЛАСНОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ ВИСЛОВЛЮЮТЬ ПОДАКУ ВСІМ, ХТО ДОКЛАВ СИЛ І ВМІННЯ ДЛЯ ВИРОЩУВАННЯ ВИСОКОГО ВРОЖАЮ КУКУРУДЗИ, УДАРНО ПРАЦЮВАВ НА ЇЇ ЗБИРАННІ І ЗАГОТІВЛІ.

З ТРУДОВОЮ ПЕРЕМОГОЮ, ТОВАРИШІ!

ТРУДОВІ ДАРУНКИ СВЯТУ

фесійного свята — Дня шахтаря — виробничники рапортують: пилі на їх календарі лютий 1985-го.

М. ПРИСЯЖНИК,
інструктор міськкому комсомолу.
М. Олександрів.

Комсомольсько-молодіжний екіпаж екскаватора Б-2503 № 12 змішаної ділянки розрізу «Бандурівський» у день святкування 66-ї річниці ВЛКСМ був занесений на міську Дошку пошани «Молоді гвардії п'ятирічки». Роботу комсомольців характеризують високі якості і темні — завдання стабільно перевищується на 10—15 відсотків.

Свято Жовтня хлопці зустрічають успіхом — понад план видобуто 4100 тонн вугілля. Зобов'язавшись завершити п'ятирічку до про-

уючих — планове завдання тощо. Бригада уклала з адміністрацією підприємства договір про роботу без порушень трудової й виробничої дисципліни. Програма економії матеріальних ресурсів на сьогодні дала 700 карбованців. Перевиконання щомісячних показників на 17—20 процентів дозволило в день свята рапортувати: понад план з початку п'ятирічки продукції випущено більш як на 302 650 карбованців.

М. ЦИГУЛЬСЬКИЙ,
секретар комітету комсомолу заводу «Гідросила»,
м. Кіровоград.

УРОЧИСТІ ЗБОРИ

Кіровоград, 5 листопада. У приміщенні обласної філармонії зібрались передовики промислових підприємств, будов, транспорту, ветеранів партії, учасники боротьби за встановлення Радянської влади, молодь, воїни місцевого гарнізону. Урочисті збори представляли партійних, радянських і громадських

організацій міста, присвячені 67-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції, відкрив голова міськвиконкому К. М. Черненко. Одностайно обирається почесна президія у складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з товаришем К. У. Черненко. З доповіддю про 67-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції ви-

ступив секретар обкому Компартії України В. М. Щербина.

Учасники зборів надіслали вітальні листи на адресу ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР, Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товаришеві К. У. Черненко та ЦК Компартії України, Президії Верховної Ради УРСР, Ради Міністрів УРСР.

НАШІ ЗДОБУТКИ — ТОБІ, БАТЬКІВЩИНІ! КОМСОМОЛЬЦІ — НЕСПОКІЙНІЙ СЕРЦЯ

Постанова ЦК КПРС «Про дальше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді», поради і вказівки Генерального секретаря ЦК КПРС К. У. Черненко складають сьогодні розгорнуту програму дій для кожної комсомольської організації. Комсомольці Кіровоградського гаряче підтримують і одностайно схвалюють ленінську внутрішню і зовнішню політику КПРС і Радянського уряду, спрямовану на збереження миру на землі, зміцнення економічної і оборонної могутності Батьківщини, на турботу партії про підрастаюче покоління відповідати новими здобутками в труді.

Значний внесок молоді міста у виконання народногосподарських планів. Постійно зростає кількість молодих робітників, зайнятих у сфері матеріального виробництва. Тільки за останні два роки в місті збільшилась кількість членів ВЛКСМ у будівництві, промисловості, транспорті, торгівлі. Більше півтори тисячі молодих виробничників працюють сьогодні вже в рахунок дванадцяті п'ятиріччя. 146 комсомольсько-молодіжних колективів, заступивши на трудову вахту, присвячену 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні, працюють з випередженням графіків, показують зразки комуністичного ставлення до праці.

На календарі бригади зварників механоскладального цеху № 2 виробничого об'єднання по сілках «Червона зірка» Олексія Попова уже 1987 рік. Виконала п'ятирічку і бригада верстатників делегата XIX з'їзду ВЛКСМ Леоніда Бобоска з механоскладального № 1. Тричі підряд кращою комсомольсько-молодіжною бригадою міністерства виходить колектив бригади верстатників Володимира Бадова із заводу «Гідросила».

До 66-ї річниці з дня народження Ленінського комсомолу виконала п'ятирічне завдання і одна з кращих молодіжних бригад міста — бригада малогабаритної дільниці цеху № 3 Кіровоградського заводу радіовиробів, яку очолює ударник комуністичної праці Наталя Шпilenko. Створена в 1974 році, у 1976 бригада стала комплексною. І сьогодні з 54-х її членів — 31 ударник комуністичної праці. Змінні завдання бригада щоденно виконує на 130 процентів. Вона однією з перших в місті підтримала почин дніпропетровців «Про колективну, моральну, матеріальну відповідальність за стан трудової дисципліни і громадського порядку». За останні шість років у бригаді не допущено жодного порушення трудової дисципліни.

14 років тому зарахував своїми членами героїв-молодогвардійців Любов Шевцову і Олега Кошового комсомольсько-молодіжний колектив магазину «Оксана». Зароблені за них гроші дівчата постійно перераховують у Фонд миру. Цей почин підхопили 14 молодіжних бригад міста. А до 67-ї річниці Великого Жовтня магазин «Оксана» виконав п'ятирічний план.

У комсомольських організаціях, молодіжних колективах триває підготовка до знаменного свята — 40-річчя Великої Перемоги. 30 тисяч молодих кіровоградців беруть участь у походах по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу. Щороку близько ста комсомольців-червонозорівців вирушають у похід партизанськими стежками нашого краю. В 22-х школах міста створені музеї і куточки бойової слави, оформлені стенди учасників війни. Беручи участь у Всесоюзній пошуковій експедиції «Літопис Великої Вітчизняної», школярі записали спогади близько трьох тисяч учасників війни, оформили цікаві альбоми і реферати. Комсомольці і піонери організували шефство над ветеранами війни і сім'ями загиблих воїнів.

До 40-річчя визволення рідного міста від німецько-фашистських загарбників міський комітет комсомолу відкрив біля обеліска Слави комсомольсько-піонерський пост № 1. Почесну вахту несуть кращі школярі Кіровограда.

З метою залучення молоді до регулярних занять фізкультурою і спортом, міський комітет комсомолу побудував спортивно-молодіжний клуб «Кіровоць», в якому займається спортом близько 400 юнаків і дівчат.

Жовтневий (1984 року) Пленум ЦК КПРС, рішення якого стали новою програмою дій і для нас, молодих, розглянула перші успіхи, проблеми і резерви у виконанні Продовольчої програми СРСР. Необхідно відзначити і той посилюваний внесок, який робить у її реалізацію молодь області. Кожна міська комсомольська організація визначила тут свої завдання. За останні роки жителями міста побудовано 40 силососховищ. Молодь міста допомагає трудівникам села у збиранні сільськогосподарської продукції. Влітку цього року згідно з рішенням міського комсомолу, було створено 17 будівельних і сільськогосподарських загонів із числа робітників та інженерно-технічних працівників для надання допомоги колгоспам і радгоспам області у будівництві житла для колгоспників, у заготівлі кормів для громадського тваринництва тощо. Вони виконали робіт на суму 300 тисяч карбованців. Кращими із кращих зарекомендували себе тут загони ремонтно-механічного заводу імені Таратута, заводу «Гідросила».

Міський комітет комсомолу одним із головних напрямів своєї роботи вважає мобілізацію молоді на виконання вагомих завдань, планів економічного і соціального розвитку. Однак немало ще треба попрацювати для зміцнення і поліпшення внутрішньої дисципліни. Є ще серйозні проблеми у підборі й розстановці комсомольських кадрів.

За останні три роки міська комсомольська організація зростає чисельно. сьогодні вона нараховує у своїх рядах більше 45 тисяч членів ВЛКСМ. Всі вони беруть активну участь у звітно-виборній комсомольській кампанії, готуються новими трудовими здобутками, славними ділами зустріти звітно-виборні районні й міські конференції. А ми, комсомольські працівники, бачимо своє завдання в тому, щоб проаналізувати особистий вклад кожного молодого трудівника, кожного комсомольсько-молодіжного колективу у виконання завдань XI п'ятиріччя, соціалістичних зобов'язань на честь славної дати — 40-річчя Великої Перемоги, на честь XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві.

В. КУЛИК,
перший секретар Кіровоградського міському
ЛКСМ України.

ПАМ'ЯТАЄТЕ проникливе звертання Булата Окуджави: «...Високонних слів не надо опасаться? Проте, коли ми у повсякденному спілкуванні остерегаємося високонних фраз, це сприймається абсолютно нормально. І я не просила відповісти мою співбесідницю Ольгу Лисенко на це суто газетне запитання: «Яке місце займає Жовтень у твоєму житті?». Зовсім не тому, що боялася цим трохи патетичним запитанням сполохнути довірливий тон нашої невинуватої розмови в обстановці створеного Ольгою домашнього затишку. Просто, познайомившись із молодим подружжям Лисенків, я подумала, що зможу відповісти на нього сама. Адже Ольга і Петро Лисенки — представники мого покоління. Все те найважливіше, що було у житті цих молодих людей до сьогодні, як правильно вони підмітили, «було, як і в усі...».

Коли ми народилися, переможний прапор Жовтня уже мало не півстоліття

Дорога радості і щастя

СПОСІБ ЖИТТЯ — РАДЯНСЬКИЙ

майорів над планетою. І свято це — річниця Великого Жовтневого соціалістичної революції — увійшло в наше дитяче життя разом з урочистою музикою духових оркестрів, червоною стягми, букетами осінніх квітів, різнокольоровими гронами повітряних кульок, дзвінкоголосим «Ура!» в колонах демонстрантів, за якими ти спостерігав із татового (такого високого і надійного) плеча. А потім у цей день — день народження першої в світі соціалістичної держави — на твоїх грудях засяяла п'ятма

червоною промінчиком жовтєвської зірочки. А ще згодом уже сам пішов у колоні під урочистим кумачем. І поступово у твоєму житті це свято набирало якогось особливого змісту, ставало подією значущою.

Ольга і Петро пригадують, як, ще навчаючись у школі, намагалися зустріти це свято відмінними оцінками. А тепер ось їхня дорога у Жовтень пролягає через ту дитячу ділянку, на якій вони трудилися, через ту землю, на якій живуть і вирощують високі врожаї.

Ольга і Петро Лисенки — молоді спеціалісти колгоспу імені Тельмана. Вона — агроном-садівниця, він — агроном відділку № 2 згаданого господарства. Обое вчилися в Бобринецькому сільськогосподарському технікумі, де познайомилися і одружилися. Обое закінчили технікум з червоною дипломом. За направленням прийшли сюди, у колгосп імені Тельмана Компаніївського району. І хоч хотілося оселитися десь поближче до дому (Ольга з Рівненської області, а Петро з Черкащини), молоде

подружжя відразу відчуло себе потрібним цьому господарству. І село Зелене стало їхнім домом. В буквальному розумінні теж: тільки-но приїхали, правління колгоспу дало молодим повенький чотирьохкімнатний будинок із сараєм, погребом, літньою кухнею. За півтора року молода господарня створила в домі комфорт (можливо, хтось закине, що це слово не зовсім точне для характеру побуту сільських жителів, але повірте, справді так).

З чим же прийшли до свята Великого Жовтня молоді агрономи Ольга і Петро Лисенки? П'ятірки в таблиці — уже позаду, сьогодні свою оцінку виставляє життя. І щоб була вона високою, як говорила на звітно-виборних зборах групкомсорг 2-го відділку колгоспу імені Тельмана Ольга Лисенко, треба багато і наполегливо працювати. Сад, де вона трудиться, перерізняє цього року план по продажі фруктів державі — продали їх 120 тонн при плані 101. Непогані врожаї вирощені і у відділку Петра: буряки цього року дали більше 400 центнерів із гектара, пшениця — 33,3. Урожайність кукурудзи на зерно по колгоспу становить 54 центнерів з гектара (при запланованих 37).

А напередодні свята ще одна сім'я молодих спеціалістів — Аллі і Леоніда Мошковських — одержала ключі від такого ж повенького особняка, як і у Лисенків. Цього року колгосп спорудив таких будинків дев'ять. Тож дорога в Жовтень молодих жителів Маріївки — центральній садиби господарства — позначена ще й новосіллями.

На знімку: цього року Ольга і Петро вступили до Київської сільськогосподарської академії, і відтепер майже щовечора удвох виконують контрольні роботи, готуються до сесії; у вільну годину Ольга любить вишивати. Один із її рушників експонується на виставці денотаривно-прикладного мистецтва у Кіровоградській картинній галереї.

Л. ЯРМОЛЕНКО.

Фото В. ГРИБА.
Компаніївський район.

Суботники

Пам'ять про чотирьох партизанів села бережить у Табурищі. Свого часу одну з вулиць міста перейменували в Партизанську і поставили на ній пам'ятну дошку з написом «Ця вулиця носить назву Партизанської на честь учасників підпільної групи, яка діяла проти німецько-фашистських загарбників у селі Табурищі в роки Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років у складі Петра Недавного, Василя Чорномора, Григорія Третяка і Федора Ткаченка».

Місце було незручне, і треба було подумати про інше. Отоді й узяли слово члени клубу ветеранів війни.

Розповідає перший секретар Світловодського міському комсомолу Сергій Якименко:

— Комсомольці душою відгукнулись на пропозицію колишніх воїнів і партиза-

нів. Швидко провели підготовчу роботу.

Місце для пам'ятного знака вибрали у скверку поблизу адміністративного будинку комбінату твердих сплавів і тугоплавких металів імені В. І. Леніна. Власне, сквером його, мабуть, ще й тепер важко назвати. А тоді взагалі мало хто вірив, що занехана ділянка соснового лісу зможе підійти для такої мети. Тепер уже ніхто не має сумнівів.

Проект комплексу (окрім пам'ятного знака, в скверку передбачаються й інші архітектурні споруди) доручили виконати молодому архітекторові комсомольцю Олександрові Остапенку.

А 21 квітня, в день Ленінського суботника, закипіла у ліску робота. Тут сумлінно попрацювали близько сотні учнів усіх світловодських шкіл, молоді робітники комбінату твердих сплавів і тугоплавких металів, заводу «Спеціалізобетон». Після

ПРО ЩО

Ідея створення пам'ятного знака партизанам села Табурища, які загинули в роки Великої Вітчизняної війни, виникла на початку нинішнього року. Ветерани минулої війни звернулись із пропозицією в міський комітет комсомолу, в районне відділення Товариства охорони пам'яток історії та культури. Її одразу підтримали. Нині пам'ятний знак споруджується на околиці Світловодська.

того суботника міськомком провів ще кілька, під час яких завезли пісок, переїхали його від каміньників, заклали фундамент, доставили монолітну (до п'яти тонн вагою) гранітну брилу, встановили її...

— Особливо треба відзначити участь старшокласників міської десятирічки № 1, — говорить Сергій Якименко. — З почуттям вдячності загиблим за наше світле сьогоднішнє приходять до пам'ятного знака. А десятикласники Во-

лодимир Правосудько, Павло Конько, Володимир Лобода, Юрій Ніколенко, Віктор Бруслін, дев'ятикласники Геннадій Клименко, Іван Філоненко та інші разом зі своїм комсомольським секретарем Олегом Бабенком відвідуватимуть знак ще й з почуттям невимовної гордості — вони доклали сюди й свою працю.

Нині триває оздоблення пам'ятного знака. Комсомольці міста планують урочисто відкрити його 9 травня 1985 року — в

Розвидень постелив над степом голубий серпанок. На околиці села, де кучеряються три молоді верби, новий день освітив величаву постать поета — на високому постаменті стояв молодий Тарас Шевченко, вдяляючись у степову далечину, де народжувалось осіннє диво. На тому місці зустрілися дві жінки.

— Добридень, Франю! Куди це ти в такий ранній час?

— Сина зустрічати. З армії повертається.

— А я до сестри на гостину оце приїхала, доньку заміж вона видає. Що тут у нашому селі нового?

— Та все нове. Он бачите, яка вулиця. Тепер уже не лише в центрі, а й в усіх кінцях Грушки асфальтують навіть провулки. Новий у нас і голова сільради. По-новому весілля затіяв справляти. Ще жовтень надворі, а поля у нас чисті. Урожай вже зібраний. То й це новина.

...І я спішу до нового голови Грушківської сільської Ради народних депутатів Олександра Барського, аби дізнатись про новини перед святом. Ще й даох місяців не минуло, як молодий комуніст, заступник голови колгоспу по роботі з молоддю, зайняв цю посаду, а вже зробив немало.

Радився він з людьми всюди — на буряковому лані, на тваринницьких фермах, у сільській бібліотеці, у хаті колишнього фронтовика.

Прийшов О. О. Барський і до секретаря парткому колгоспу імені Шевченка Володимира Івановича Крижанівського.

— Дванадцять наших хлопців призвані до лав Радянської Армії. Є пропозиція влаштувати їм урочисті проводи.

Назвали той тематичний вечір «Жити — Вітчизні спл-

жити». Сценарій Олександра Барського обговорювали колективно, з депутатами сільради, з комсомольськими активістами.

І ось учорашні хлібороби і випускники Грушківської десятирічки сидять на сцені за столом, покритим червоним шовком. Говорять про подвиги уродженців села на фронтах Великої Вітчизняної. Згадали Героя Ра-

нам-визволителям, воїнам-землякам, і до пам'ятника Дмитру Шпаку, який ще три роки тому виступав перед ними на уроці мужності...

...Знову зібралися люди біля будинку культури. На весільний рушник ставали комсомольці Василь Грабчак і Людмила Колесник. Голова сільради Олександр Барський вручив молодим хліб-сіль і символічний фа-

повнити колектив духового оркестру... А вже трапляється так, що одного дня по трое весілля справляють. Спортивному святу теж потрібні оркестранти. І зорини без них не обходяться.

На столі Олександра Барського розкритий записник — щоденник голови сільради. Тут занотовано, як жителі села продають залишки продукції з приса-

УСТРЕМЛІННЯ ДО ПОЛУДНЯ

дзянського Союзу, колишнього командира дивізії Логвина Даниловича Червоня, який воював в Іспанії. Його полки били ворога під Орлом, Гомелем, Сандомиром.

Згадали партизанського командира Григорія Арсентієвича Мельника, вихованця комсомольської організації Грушківської середньої школи єфрейтора Дмитра Шпака, який загинув смертю героя, виконуючи свій міжнародний обов'язок у Демократичній Республіці Афганістан.

А вони, комсомольці Петро Нагаєвський, Микола Седлер, Юрій Жизотовський, інші їх ровесники — спадкоємці слави односельців. Ветеран війни В. П. Кухар, мати призовника Ігоря Солтика Г. М. Солтик дали їм наказ: вірно служити Вітчизні. Від імені всіх жителів села, хліборобів ска-зали напутнє слово хлопцям голови колгоспу А. М. Трибуцький і він, голова виконкому сільради Олександр Барський. Вручали майбутнім воїнам подарунки, квіти й листівки-накази.

Перед тим, як поїхати до військкомату, призовники прийшли до обелісків вої-

кел, запалений від Вічного вогню, що горить на могилі воїнів-визволителів, сказав теплі слова побажання.

Секретар сільради Валентина Деметіївна Кравець розповіла про перші турботи Барського як голови виконкому. Зранку він поїхав у віддалене бригадне село Станіславове з художниками, які допомагають там у створенні музею бойової слави партизанів з'єднання Героя Радянського Союзу М. І. Наумова. За-вітав до солдатських вдів, котрих незабаром будуть ушановувати в будинку культури. Завітав, щоб довідатися, чим треба допомогти.

На розгляд чергового засідання виконкому сільради виносилося питання про роботу будинку культури, участь усіх громадських організацій і депутатів у культурному обслуговуванні жителів села. І хоч директор будинку культури Микола Солтик разом зі своїми помічниками за останній час зробив чимало для піднесення культосвітньої роботи, депутатів нинішній стан справ не задовольняє. Бо треба поновити репертуар агітбригади, хору, вокально-інструментального та танцювального ансамблів, по-

дибного господарства державі; як депутати виконують накази виборців, як працюють кооператори. Конфлікт у селі, між сусідами, порушення трудової дисципліни, хуліганський вчинок, розбазарювання колгоспного добра — це теж справа голови виконкому сільради. І членів депутатських комісій.

Ось прийшли до нього. На порозі — вчитель фізкультури місцевої десятирічки Петро Климович Солтик:

— Кажуть, що наш спортивний комплекс один із кращих у районі. Обласну спартакіаду можна тут проводити. А ось протоптали стежку через футбольне поле, огорожу хтось зламав біля стадіону...

На порозі двоє молодих людей:

— У нас донька народилась. Запрошуємо на наше свято.

— А я вас до себе — в сільраду. Теж влаштуємо свято.

Перші кроки голови сільради.

До нового, заради того, щоб було красивішим життя односельців.

М. ВІНЦЕВИЙ.

село Грушка, Ульяновський район.

ВІДКРИТА АНКЕТА «МК»

«ЧЕКАЄМО З НАДІЄЮ...»

XII Всесвітній фестиваль молоді й студентів, до якого ми всі зараз готуємось, прокотиться у Москві. І це — яскраве підтвердження міжнародного визнання заслуг радянської молоді, її Ленінського комсомолу в боротьбі за мир і соціальний прогрес. Юнаки і дівчата Країни Рад поставили 20 мільйонів підписів під листами протесту проти рішення НАТО розмістити в Західній Європі нові «Першинги» і крилаті ракети, більше 7 мільйонів підписів — під листівками на адресу глав держав і урядів США, Великобританії, Італії, сотні тисяч карбованців перераховують у Фонд миру, у фонд майбутнього фестивалю.

До редакції газети з усіх кінців області надходять листівки зі словами: «мир», «справа», «свобода», «рівність», «братерство», з рішучим і гнівним: «Ні — війні!», «Ні — ядерній катастрофі!». Переглянувши редакційну пошту, ми помітили, що неабияке місце у ній останнім часом займають заповнені читачами анкети «Голос миру і дружби». Люди різних віку, різних професій пишуть нам про те, що б вони сказали з трибуни XII Всесвітнього фестивалю, як би представляли там нашу країну.

«Ми хочемо, щоб над нами завжди було чисте мріне небо. Хочемо миру і не хочемо війни, — пишуть до газети члени КДЮ «Факел» Онуфріївського Будинку піонерів. — Готуючись до форуму молоді, ми вивчаємо

історію молодіжного фестивалю, руху, влаштуємо заочні подорожі, фестивалі «експрес». Влітку збирали і заготовляли лікарські рослини, а зароблені гроші перерахували у Фонд миру, у фонд фестивалю».

А учні олександрійських СШ № 1, СШ № 5, педучилища повідомили, що всі коштів, одержаних від збору металолону, зароблених на шефській допомозі колгоспів, вони перерахували у фонд XII Всесвітнього. Піонери й жовтеники — найпершим своїм обов'язком сьогодні вважають навчання і готуються зустріти Всесвітній форум молоді і студентів відмінними оцінками, ґрунтовними знаннями.

З надією, що ніколи не доведеться застосувати зброю, чекає на фестиваль і солдат Радянської Армії О. КОРОСТЕЛІН. Відміну службу, виконання високого обов'язку захисника Вітчизни він вважає сьогодні своїм внеском у боротьбу за антиімперіалістичну солідарність, за зміцнення миру на Землі.

Одностайні наші читачі й у відповідях на запитання «Що б я сказав з трибуни XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів?»: «Хай завжди буде мир!», «Хочемо миру», «Не дамо підірвати світ!» і т. д. Тут мимоволі пригадуються слова поета: «В нас думка єдина, і воля єдина...». І мета у нас одна — зберегти мир на планеті.

Ось про що нам пишуть сьогодні...

Л. БОРИСЮК.

Робітники Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратута приводять щоранку своїх малят до дитсадку № 1/24 «Вогник» і цілий день спокійні за своїх дітей. 26 вихователів та 20 нянь садка роблять усе, щоб Миколки, Катрусі, Оленки були здоровими, веселими, бадьорими.

«Вогник» — один із кращих дитячих дошкільних закладів обласного центру. Сюди постійно приходять працівники інших дитсадків, щоб запозичити найновіші форми виховання. А повчитися є чого і в кого. Приміром, багато колег переймають досвід у музичного керівника Ц. М. Кіппіс.

Часто у «Вогнику» можна зустріти учнів II педкласу СШ № 4. Тут вони закріплюють теоретичні знання на практиці.

Хто з дорослих хоч раз побував у кімнаті казок садка, той довго перебуває під незабутнім враженням від побаченого. У такому ж захваті від цієї кімнати і його вихованці.

На всіх трьох знімках ви бачите дітей усміхненими і щасливими. Так, як це і повинно бути у Країні Жовтня, де для наймолодших зроблено все, щоб їхнє дитинство було безхмарним.

Фото В. ВЕРЕТЕННИКОВА.

КА-НІ-КУ-ЛІ

У ДНІ ОСІННІХ КАНІКУЛ

У школярів закінчилися

перша навчальна чверть. На-

стали кількаденні канікули.

По-різному, але обов'язково

цікаво, проводять їх хлопчи-

ки і дівчатка нашої області.

Добру славу має музей бойової слави, створений у Варварівській восьмирічній школі Долинського району. Бажаючи познайомитися з його експозицією виявилось багато, і тому нині сюди постійно приїжджають учні різного віку. Екскурсоводи — учні, вчителі восьмирічки — завжди раді гостям.

Активно працюють червові слідопити разом зі своїм керівником З. Г. Попович при районному Будинку піонерів. Вони створили своєрідну вітальню майстерню, розносять святкові вітальні листівки ветеранам Великої Вітчизняної війни і праці Долинського району.

9 листопада для школярів день відкритих дверей на підприємствах району. Хлопчики і дівчатка здійснюють екскурсію на хлібозавод і цегельний завод, птахофабрику, комбінат громадського харчування.

Активно запрацював гурток м'якої іграшки при Будинку піонерів. Гуртківці готують виставку виробів на районну комсомольську звітно-виборчу конференцію.

Г. БОЯКО.

ШУМЛЯТЬ СОСНИ

день 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Штрих

до подвигу

Червона Армія з важкими кровопролитними боями відступила на схід, і в Табурищі стало тихо — село наче вимерло. Галасували іноді хіба що п'яні поліцаї чи гвалтували пси, яких не встигли вибити фашисти. Бої погрімляли за Дніпро, і люди жили, не відводячи, що робиться в світі, коли чекати визволення.

І раптом по селу пішла чутка — наші зупинили фашистів під Москвою. Радісна звістка передавалась із вуст в уста, і кожен їй вірив.

А ще через якийсь час люди довідалися: в Табу-

рищі переховуються хлопці, які закликають підніматися на боротьбу з ворогом, йти в партизани, всіляко шкодити німецьким окупантам.

Ще далеко було визволення Табурища від фашистів, ще далі горіло селянське село, підпалено ще дужче липове і клено. Їх розстріляли в лютому 1942 року. Вони не встигли зробити того, що задумали: лише почали готуватися до збройного виступу в день Радянської Армії. Але вже в перші дні окупації вони аселили в серця людей віру — фашисти будуть розбиті, Червона Армія переможе.

Імена героїв — комуніста Федора Ткаченка, комсомольця Петра Неддачного, Василя Чорногора, Григорія Третяка — полум'янітимуть віднині на

пам'ятному знакові. Пам'ять про героїв — вічне

Обіч асфальтної дороги

Нічний мороз — перший дошкульний цієї осені — почорнів п'ятипале каштанове листя, підпалив ще дужче липове і клено. Їх та й до ранку обтрусив геть: погляд крізь дерева летить далеко, ні за що йому зачепитися.

Однак у цьому крихітному лісочку не видно осені — молоді сосни стоять зелені, гріються на скупому листопадовому сонці, тихо шумлять на вітрі: шу-шу, шу-шу...

Від асфальтного шляху до майданчика з гранітною брилою ведуть широкі бетонні плити. Стук, стук-стук, стук... Лягають докруг граніту

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

на дрібненький пісочок плити — їх пристукує легенько киянкою чоловік. Він весь у роботі, не помічає, що я спостерігаю за його вправними чіткими рухами.

— Рівно у вас виходить, як під шнурочок, — кажу, привітавшись.

— А воно і є під шнурочок, — усміхається. — Колись міг без нього, а тепер очі не ті...

Він відкладає вбік киянку, витирає руки від піску: — Чекаю хлопчиків. Помічників... Ось-ось мають надійти.

В. БОНДАР.

П. Селецький

Стали ми комсомолом

Віки, у які ще бути нам,
Віки, у які рости,
Віки, в майбуття закутані,
Віки — як нові світи!

Знайте ж: безправні й темні
В день грозивий і час
В слові товариша Леніна
Ми угадали вас! —

І піднялись над болем
Рабських своїх осель.

Стали ми комсомолом
І подолали все...

Ми подолали голод.
Армії люті, Тиф.
Звемося комсомолом
З днів незабутніх тих.
Звідти йдемо єдино —
Перемоги і життя...
Ствердить ім'я Людини.
Звести нову майбуть.
м. Кіровоград.

СТО ДОРІГ — ОДНА ТВОЯ

— Марку Лазаровичу, з ваших книг ми знаємо, що ви захищали небо Москви від гітлерівців. Розкажіть, будь ласка, про ці бої, про однопольчан.

— Була в ті роки пісня «Если завтра война...». І засіло в наших думках оте «завтра». А війна почалася сьогодні. І з чим же нас застала? Літаки старі, нових мало, і ті слабо оснащені, практики нічних польотів у пілотів теж фактично не було, а Батьківщину захищати треба. От

відділ льотних випробувань. Виконав перше завдання, сів і чекаю, що скаже наставник мій, Іван Фролович Козлов. А він: «Літати не вмієш!». У мене й серце впало, аж тут чую: «Але будеш!». 20 років після того літаю... Тепер (як і завжди) у випробувачі беруть людей сміливих, рішучих, добре знайомих справу.

— Чому ви захотіли писати художні книги?

— А отак зустрічаєш зі студентами, школярами,

написати книгу) збагнув: треба рухатися так, щоб забезпечити максимальну обтічність літака. Полетів по-своєму і зі «шторп» вийшов. Було це 1916 року, а перша публікація з теорії «шторп» появилася аж у 1927-му... Ще потрібні увага, пильність. Випробовував Георгій Михайлович Шиянов новий літак і помітив, що з'явилася вібрація там, де її по ідеї не мало бути. На землі сказав про все. «А вам не здавалося?» — почув у відповідь. Піднявся ще раз — те саме. Знову не повірили, посадили на цю машину іншого льотчика. І лише парашут його врятував — літак розвалився. Виходить, не здавалося Шиянову...

У Кіровоградському вищому льотному училищі цивільної авіації почав діяти клуб цікавих зустрічей «Спілрозмовник». На першому його засіданні побував Герой Радянського Союзу, заслужений льотчик-випробувач СРСР, доктор технічних наук письменник

Без нелютної погоди

М. Л. ГАЛЛАЙ. Запис його бесіди з курсантами, сподіваємося, розширить уявлення про професію льотчика і авіацію взагалі у тих, хто надсилає до редакції листи з проханням розповісти про це.

і захищали. Олексій Михайлович Грінчик із нашої ополченської ескадрильї на своєму ЛАГ-3 збив трьох «мессершміттів», а четвертий утік з переляку. І так траплялося не раз тому, що на боці наших льотчиків була моральна перевага, перед якою фашисти із своєю сучасною технікою пасували. Були прагнення ціною життя відстояти Вітчизну, сміливість, безстрашність...

Виховувати ці риси в собі нам допомагає приклад товаришів.

— Як стали льотчиком ви? Кого беруть у льотчиків-випробувачів сьогодні?

— У школі виготовляв моделі літаків. Тепер он купив хлопчик у магазині набір деталей, склав їх за інструкцією і вже вважає себе авіамоделістом. А ми все сфрутали і клепаємо самі. Далі стрибав з парашутом, на планерах тренувався. Закінчив авіаційний інститут і вирішив, що літати вмію. Попросився у

курсантами і бачу: неправильне у них уявлення про нашу професію. Всі думали, що це тільки смертельний ризик, з глядаторами нас порівнювали... Але це зовсім не так. Випробувача в разі небезпеки врятує катапульта, і, треба сказати, останнім часом випадки її застосування трапляються дуже рідко. От і захотілося великим тиражем розігнати всякі страхи.

— Але ж є у випробувачів і свої складності...

— Безсумнівно. Якщо для бойового льотчика головне — будь-якою ціною виконати завдання, то для випробувача — будь-якою ціною з'ясувати все, на що здатна машина. На цьому шляху ризику вистає, і тут, крім знань, відвага потрібна. Іноді вона все вирішує. Ось приклад. Довгий час багато пілотів гинуло від попадання літака у «шторп». А ось Костянтин Костянтинович Арцулов (про нього хочу

— Чи не могли б ви розказати про напрями розвитку сучасної авіації?

— Безпека, економічність і регулярність польотів — ось три кити, на яких вона стоїть. Останнім часом піддаються переорієнтації деякі тенденції. Приміром, якийсь час турбогвинтові літаки були оголошені «вчорашнім днем». За рубежем подекуди навіть припинили їх випуск, а тепер відновили. Це через те, що такі машини економічні. Ще конструктори прагнуть створити літаки, для яких би максимально звузилася поняття «нелютна» погода.

І на закінчення хочеться навести слова з книги М. Л. Галлая, що стосуються основних вимог до сучасних пілотів:

«Найголовніший льотчик, якщо вже зайнятися його пошуками, — фігура синтетична. Його можна створити, об'єднавши техніку пілотування одного, обережну мужність другого, технічну культуру третього й залізне здоров'я четвертого».

Н. ДАНИЛЕНКО,
кор. «Молодого комунара».

ЗАВІСУ ОПУЩЕНО

Фінішував чемпіонат країни з футболу серед клубів другої ліги шостої, української зони.

Підсумкова таблиця має такий вигляд:

	І	В	Н	П	М	О
«Нива» Вц	36	21	10	5	58	—18 52
«Колос»	36	23	5	8	60	—34 51
«Суднобудівник»	36	20	9	7	51	—22 49
СКА Од.	36	19	7	10	64	—37 45
«Закарпаття»	36	14	13	9	40	—41 41
«Кривбас»	36	14	13	9	44	—42 41
«Кристал»	36	16	8	12	45	—47 40
СКА К.	36	13	12	11	58	—48 38
«Прикарпаття»	36	14	8	14	31	—36 36
«Авангард»	36	12	12	12	32	—43 36
«Торпедо»	36	13	9	14	31	—39 35
«Новатор»	36	12	11	13	31	—32 35

«Нива» Бж	38	17	10	11	51	—32 44
«Буковина»	38	15	10	13	45	—36 40
«Шахтар»	38	15	10	13	48	—41 40

«Спартак»	38	14	11	13	50	—48 39
«Маяк»	38	14	10	14	39	—35 38
«Зірка»	38	13	11	14	54	—49 37
«Поділля»	38	13	6	19	52	—57 32
«Десна»	38	12	8	18	44	—63 32
«Динамо»	38	9	13	16	40	—59 31
«Атлантика»	38	9	13	16	39	—49 31
«Стахановець»	38	10	9	19	37	—56 29
«Металург»	38	9	11	18	40	—57 29
«Океан»	38	9	10	19	38	—65 28
«Дніпро»	38	3	9	26	11	—55 15

Якщо раніше планувалося, що з другою лігою розпочнуться дві команди, то тепер вирішено, що тільки одна. Отже, з другої ліги вибуває чернаське «Дніпро», яке замкнуло таблицю, маючи у своєму активі всього п'ятнадцять залікових очок. Замість нього наступного сезону виступатиме заборізьке «Торпедо» — чемпіон України серед команд колективів фізкультури.

ФУТБОЛ

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

БК 0231.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 01103.

Зам. № 599. Тираж 55900.

«ЯК ВРАНИШНІЙ ТУМАН»...

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Стрічка «Жорстокий романс», яка демонструється на екранах області, належить до творів мистецтва, з якими хочеться залишитися на самоті. Думати, радіти, сумувати, мріяти. Тамувати в собі смуток і щем. Чому смуток? Жорстокий романс...

Створений Е. Рязановим за мотивами п'єси О. Островського «Безприданниця», фільм «Жорстокий романс» адресується людям різного віку. Наші мамі згадуватимуть фільм своєї юності з А. Кторовим і Н. Алісовою в головних ролях. А для молодих глядачів історія кохання Лариси Огудалової, зафіксована кінокамерою В. Алісова (снимом першої виконавиці ролі Лариси в кіно), стане відкриттям. Адже далеко не кожен знає драму О. Островського, створену автором у найбільш пашпечний період його творчості. Крім того, режисер відразу застеріг: його фільм усього лиш «за мотивами». Однак важко знайти більш чесне ставлення до першоджерела.

Звичайно, різниця між фільмом і п'єсою є. Але вона не стільки зовнішня, скільки глибинна, суттєва. Пряме свідчення цього — вже в назві. В центрі п'єси доля Лариси Огудалової, безприданниці. В центрі фільму — теж. Але акценти змінюються. Жорстокий романс — це досить чітке визначення соціальної природи фільму, що мав відтворити цілий пласт життя Росії другої половини минулого століття, появу в ньому нових капіталістичних відносин.

Жорстокий романс. Термін місткий. На першому плані — дешева романсовість способу життя міщанського середовища: «О жорстока! Якщо ви скажете «ні», ось пістолет, я вистрелю в своє нещасне серце!». Така пародійність типова для образу Карандишева в першій частині фільму. Поки що він тільки смішний у своїх спробах самогубства, адже Лариса віддає перевагу Паратову. Втім, у цій першій частині Лариса теж типова міщанка з претензією на панський манер (неземна любов, романси, гітара, французькі романи...). Особливо це відчутно у сцені святкування дня народження. Але далі режисер ніби знімає верхній пласт, і термін «жорстокий романс» набирає іншого звучання. Це вже не пародія, а справжня жорстокість. В цьому плані першість — Паратову. У фільмі Рязанова Паратов — постать неоднозначна. Він — і негідник, і жертва. Коли він щиро любить Ларису (коли б ні, то це справді був би всього-навсього «жорстокий романс», а тут — трагедія). Згадаймо сцену, коли Паратов довідується про те,

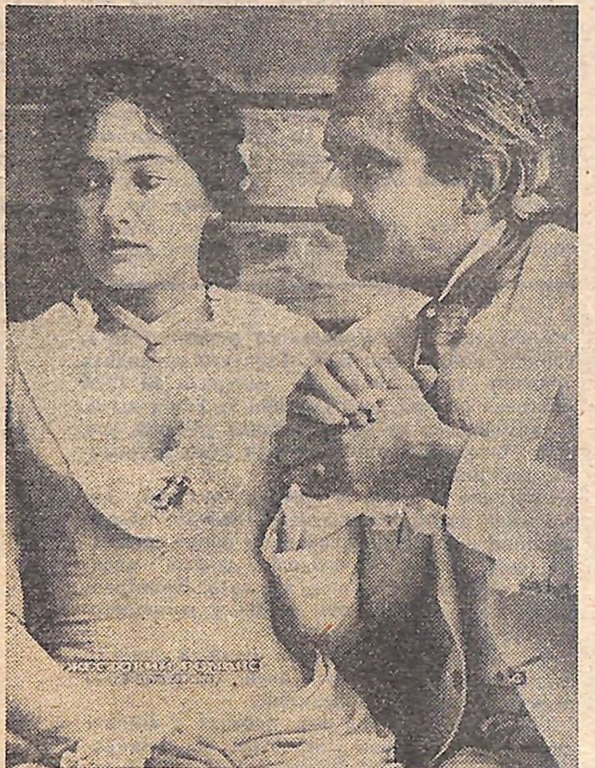
що Лариса виходить заміж. І коли, посміхаючись, він говорить, що ледве не одружився з Ларисою («Ото сміху було біз»), це маска, самозахист. Не випадково камера оператора зосереджується на Вожеватові, який більше від інших посвячений у стосунки Лариси і Паратова. Тому в його погляді іронія й цікавість. Він розуміє, що Паратов, можливо, навіть страждає. Але... Жорстокий романс.

У наступній сцені Паратов уже цинік. Для вдоволення власного egoїзму він свідомо готує загибель Лариси. Але в сцені прощання плаче щиро! Ось вам ще одна сутність жорстокого романсу — кохання і безжальність, припущення людської гідності. Холодний розрахунок керує вчинком Паратова.

режисером ця лінія проведена чітко. Паратов з їх циніцизмом, підкресленим, хоч і ширим, демоністичним (розцілюватися при всіх з робітником, пити, втішатися серед простонароддя) вже відходить, вироджується.

Щодо Карандишева (А. Мягков); то він просто жалюгідний у своїх намаганнях утвердитися, зрівнятися з «спільним світу цього». Він ніби й стоїть осторонь соціального конфлікту епохи, але не брати його в розрахунок — помилка. І знову-таки, не випадково саме Карандишев убиває Ларису. У фільмі Рязанова це символічно!

Між іншим, символіка пронизує «Жорстокий романс», починаючи вже з назви. Крім того, свідомо це зроблено чи ні, але фільм Рязановим виріше-

коли він розтоптує не тільки Ларисину долю, а й власну любов. Але треба відзначити, що режисер Рязанов і актор М. Михайлов в дечому перейшли межу. До речі, це зазначив і сам режисер, відчувачи, що «критики лаятимуть за нетрадиційність образу Паратова». Втім... Той Паратов, якого грає Михайлов, несподіваний і... немисливий. Розумієш Ларису. Білий кінь, сила, широта натурі... Через такої справді можна «взійти» до високої ступені безумства.

Жорстокий романс...

Він у долі кожного з персонажів. Огудалова-старша (А. Фрейндліх) хоч і торгує власними дочками, по суті, нещасна жінка. Кууров (О. Петренко) і Вожеватов (В. Проскурін) — ось вони, нові господарі життя, що тільки набирають силу. У фільмі

ний по-чеховський. Це насамперед відчутно в образі Лариси Огудалової (Л. Гузєєва). Ніжна, тремтлива, закохана, вона, особливо в другій частині фільму, нагадує прекрасних і нещасних чеховських героїнь. І коли пад Волгою, над жорстокістю, безмістовністю світу, в якому живе Лариса, зринає чайка, мимоволі пригадується: «Прийшов чоловік і знічев'я загубив її, як що чайку»...

У фільмі йдеться про вічні проблеми буття: любов, добро, чистоту, чесність, порядність.

Фільм яскравий, мальовничий, з чарівною музикою А. Петрова на вірші М. Цветаєвої, Б. Ахмадуліної, Ф. Кіплінга, Е. Рязанова.

В. ЛЕВОЧКО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.